

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1164/2016
08.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље АА, из ..., чији је пуномоћник Борислав Борозан, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Слободан Ушај, адвокат из ..., ради деобе брачне тековине, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7580/15 од 30.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 08.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7580/15 од 30.03.2016. године у другом и трећем ставу изреке.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П број 21343/10 од 23.06.2015. године, која је исправљена решењем Вишег суда у Београду П број 21343/10 од 30.10.2015. године, у делу става првог изреке којим је утврђен тужиљин сувласнички удео на стану у ... и новчаним средствима на рачунима код „ВВ“ банке у ..., утврђено је да је тужиља сувласник 47,68% на становима у ... у улици ... број ... и у ..., ... број ... и новчаним средствима на два рачуна код „ВВ“ банке у ..., у укупном износу од 116.294,42 норвешких круна по основу стицања у брачној заједници. Другим ставом изреке обавезан је тужени да тужиљи плати трошкове поступка у износу од 1.909.250,00 динара док је трећим ставом изреке тужиља ослобођена плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7580/15 од 30.03.2016. године, одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда исправљена решењем Вишег суда у Београду П. број 21343/10 у делу става првог изреке којим је утврђен тужиљин сувласнички удео на стану у ... и новчаним средствима на рачунима код „ВВ“ у Другим ставом изреке преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П. број 21343/10 од 23.06.2015. године исправљена решењем Вишег суда у Београду П. број 21343/10 од 30.10.2015. године у делу става првог изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужиље за утврђење сувласништва од 47,68% на стану у ..., ... број ..., честица број ... у листу непокретности број ... КО ..., као заједничкој имовини странака и за обавезивање туженог ББ из ... да изда тужиљи

исправу за пренос права својине на наведеном уделу у корист тужиле, пошто ће у противном такву исправу заменити пресуда, као неоснован. Трећим ставом изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке наведене пресуде Вишег суда у Београду тако што свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију оспоравајући други и трећи став изреке због битне повреде одредаба парничног поступка учињених пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09) чије се одредбе примењују на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13 – одлука Уставног суда, 74/13 – одлука Уставног суда, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији тужиле указује. Према наводима ревизије ради се о извођењу доказа који нису били предложени током поступка на расправи пред Апелационим судом, због чега се и у образложењу те пресуде наводи да је спорни стан додељен туженом као кадровски, што не постоји у списима. Наиме, утврђењем првостепеног суда да се ради о кадровском стану, апелациони суд није поступао ван граница утврђеног чињеничног стања у првостепеном поступку у погледу ове околности, нити је изводио доказе који нису били раније предложени. Из списка Апелационог суда у Београду Гж 7580/15, тј. решења под тим бројем од 03.03.2016. године се утврђује да је главна расправа пред другостепеним судом заказана за 30.03.2016. године ради саслушања парничних странака, а које су у првостепеном поступку већ биле саслушане. На заказаном рочишту 30.03.2016. године суд је донео решење да се не изводе докази изведени у првостепеном поступку осим саслушања парничних странака, већ да се прочитају записници о извођењу тих доказа. Напротив пуномоћник тужиле предао је суду уверење средње мјешовите школе „ГГ“ из ... број ... од 23.03.2016. године предлажући да буде изведен као нови доказ. Суд је решењем одбио предлог за извођење доказа читањем тако предложеног доказа - уверења. Самим тим нису основани ревизијски наводи о повреди поступка на начин да су изведени докази који у ранијем току поступка нису били предлагани.

У проведеном поступку првостепени суд је утврдио да су парничне странке биле у браку у периоду од 06.08.1978. до 20.10.1999. године, да пре закључења брака нису имале посебну имовину, да је током трајања брака до 1990. године тужени радио у ..., прво у ... а потом од 1986. до 1990. године у ..., да је од 1992. године радио као ... у ... у За време рада у иностранству примао је додатак на брачног друга – тужилу, да је тужила до 01.12.1993. године била незапослена, а од 31.12.2002. године је била у радном односу. Она је бринула о деци и водила бригу о домаћинству заједно са туженим. У време трајања брака стечен је стан у ... у улици ... број ... и стан у ... површине 98,42 м² као и новчана средства на два рачуна „ВВ“ у ... и то једном у износу од 104.820,13 норвешких круна и на другом рачуну у износу од 11.474,29 норвешких круна. Стан у ... додељен је туженом 22.10.1994. године да га користи са члановима

свог породичног домаћинства који су у то време чинили супруга (тужиља), син и ћерка, тај стан тужени је откупио 24.10.1996. године. Вештачењем је утврђено да је допринос тужиље у стицању заједничке имовине 47,68% а тужиоца 52,32% па је првостепени суд усвојио тужиљин захтев за проценат од 47,68% сувласништва у односу на оба стана како у ... тако и у ... и оба рачуна у ВВ.

Другостепени суд је закључио да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право у погледу утврђења сусвојине на стану у ..., док је у погледу примене материјалног права на сусвојини на стану у ... и новчаним средствима донео правилан закључак.

У погледу дела тужбеног захтева који се односи на својину на стану у ... – ..., другостепени суд је након одржане расправе и саслушања парничних странака утврдио да је брак странака разведен пресудом Четвртог општинског суда у Београду П број 4381/99 од 20.10.1999. године (која је постала правноснажна 10.01.2000. године, али је њихова фактичка заједница живота престала у августу 1994. године. Наиме, странке су дошле из ... за ... средином 1992. године, када је тужени почео да ради као ... у ..., станујући у изнајмљеном стану за који је закупнину плаћао ... Тужиља се преселила у ... у августу 1994. године и наставила да живи у стану у улици ..., у који су убрзо потом прешла и деца странака наставивши школовање у Тужени је остао у ..., а спорни стан му је додељен мимо уобичајеног поступка за доделу стана 22.10.1994. године као кадровски и то недовршени стан, да га користи са члановима породичног домаћинства (без навођења имена чланова домаћинства) на основу чега је он закључио уговор о коришћењу тога стана 09.12.1994. године. Стан је био завршен 1995. године у априлу месецу, у њега се тужени уселио са садашњом супругом, која је радила у ..., и са којом је био у вези од 1993. године и добио ћерку у јулу 1997. године. Тај стан тужени је откупио од ... 23.10.1996. године у уделу од 91,46% на рате од 33 године а у делу од 8,54 % он је био идеални сувласник по основу улагања сопствених средстава са институтом.

На основу утврђеног чињеничног стања пред другостепеним судом поновним саслушањем парничних странака, другостепени суд је закључио да је погрешно утврђење другостепеног суда да је заједница живота странака трајала до 1997. године, јер је њихова фактичка брачна заједница престала много раније још у периоду пресељења тужиље за ... у августу 1994. године, о чему је другостепени суд – апелациони суд дао детаљне и исцрпне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Према одредби члана 321. Закона о браку и породичним односима је прописано да је имовина коју су брачни другови стекли радом у току брачне заједнице њихова заједничка имовина, те је самим тим заједница живота брачних другова била један од неопходних кумулативних услова за стицање заједничке имовине, а заједница живота у конкретном случају у време стицања стана у ... није постојала. Зато није основан тужбени захтев тужиље за утврђење права сувласништва на предметном стану. Исто предвиђа и члан 171. Породичног закона према којој одредби имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину. У овом случају изостала је заједница живота у време стицања непокретне имовине у ..., без обзира што је брак био у то време неразведен, јер је до формалног развода брака дошло касније.

Са изнетог, неосновани су ревизијски наводи тужиле о погрешној примени материјалног права.

Са изнетих разлога, а на основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић